

Njene suze su bile naš smijeh

Njeno ime je Lara. Idemo zajedno u razred već sedam godina, ovo nam je osma. Uvijek je sjedila u zadnjoj klupi, gledala kroz prozor nešto. Ni ja vam ne bih znala reći što je točno očekivala ili vidjela kroz njega, to samo njene oči znaju. Uvijek sam mislila da samo gleda u prazno kao neki čudak, jer su ju uglavnom tako i nazvali. Zašto baš nju, pitate se? Zašto ne mene, Branka ili Peru? U ovakvoj smo godini gdje se gleda izgled, sjedenje, društvenost, govor... Da. Govor. Govor. Govor nam svima treba. Kako bismo drugačije pitali roditelje za džeparac? I kako bi se bez njega obranili, raspravljali ili pak nešto drugo? Govor, ono što nam izlazi iz usta, promijenio je svijet. Kako bi Hitler postigao ono što je, bez govora? Nikako. Gledala sam dokumentarac u kojem je vikanjem uvjeravao ljude. Uspješno. Ništa ne bi postigao bez govora. To je moje mišljenje. Za našu dragu Laru nema govora. Rodila se onako kako je. Nijema. Sve čuje, vidi, ali ne govori. Neki bi se sprdali s tim, dakle rugali, neki bi samo šutjeli i gledali kako joj se rugaju, poput mene. Ništa ne bih poduzela. Ali tako sam željela pomoći, obećajem vam, htjela sam im barem staviti selotejp ili najjače ljepilo na njihova prljava usta. Bog im je dao govor, prekrasan govor kojeg bi Lara silno željela, a oni su to iskorištavali na najgori mogući način. I mene su nagovarali na to katkad, pa sam i ja bila odvratna samo da mi se ne rugaju. Baš sam bila kukavica. Samo sam mislila na sebe. Lako je reći: "riječi su jače od udarca", ali morate biti Lara da to stvarno razumijete. Kladam se da kad bi Lara imala prijateljicu i govor, sve bi joj ispriповijedala. Sigurno bi i roditeljima sve rekla. Sigurno bi pjevala, imala najljepši glas u razredu. Šteta. Trpjela je. Trpjela je govor drugih, kritiziranje kad je pokušala nešto reći. Nije znala dobro izgovoriti pa su joj se smijali. Smijali su joj se. Smijali su joj se jer je drugačija. Ja baš mislim da je posebna. Ima dara za slikanje. Sad ću vam reći što se zbilo onog dana kad mi je prekipjelo. Prekipjelo mi je! Dosta mi je bilo gledati kako ju ponižavaju. Bila je to ekipa cura i dečkiju. Glavna glumica bila je Dorija. Došla je jednoj Lari kada je gledala kroz prozor, u miru. U tišini. Lara sve razumije što joj se govori, ali ne zna govoriti. Nekad si poželim da je bar gluha da ne sluša što joj oni tamo govore. Dorija joj je prišla i pitala što gleda kroz prozor. Lara je znala da će nešto napraviti. Šutjela je. Samo šutjela. Tu sam onda ja uletjela i rekla Doriji da se kloni Lare inače će biti problema. Počela je svađa. Glasna svađa, veća

nego kad se svađam s roditeljima. Samo se sjećam da sam vrištala prazne riječi koje nikom ništa nisu značile. Nikome osim Lari. Slušala je svađu između mene i Dorije, slušala i gledala svojim staklenim očima koje su odjednom počele stvarati tople suze. Ušla je razrednica i prekinula svađu. Bila je ljuta jer smo se čule do zbornice. Poslala nas je pedagoginji. Pedagoginje nije dugo bilo, a Dorija, Lara i ja smo čekale u tišini. Onda sam ja zaustavila tišinu. "Zar ona manje vrijedi jer se rodila onakva kakva je? Zar je ona odabrala biti nijema? Ako misliš da će se ovo što radite nastaviti, onda si ništa nego glupa", rekla sam mirnim glasom. Dorija je nakon tih riječi izgledala prestrašeno. Došla je pedagoginja, davala nam je lekcije o ponašanju. Saslušali smo ju, ali kao da nas i nije baš bilo briga jer smo znale da će se sve vjerojatno nastaviti. Pustila nas je i svatko je otišao svojim putem kući. U tišini. Sutradan je Lara na svojoj klupi imala čokolade, darove, čestitke... Kada je to vidjela, začudila se, isto kao ja. U tišini je prišla do svoje klupe, pa su svi krenuli k njoj. Dali su joj topli, dobri, stari zagrljaj. Dobila je i najbolji poklon – ispriku od Dorije i ostale ekipe. Nakon toga Dorija je bila bolja prema Lari, kao i ostali. Sa mnom nije pričala nakon one svađe, ali briga me. Bitno mi je da je Lara ok. Poslije škole mi je prišla Lara. Dala mi je jednu kuvertu. Primila sam ju sa zadovoljstvom. Htjela sam da idemo zajedno kući. Pristala je. Izvadila sam mobitel i slušalice pa smo zajedno slušale lijepe pjesme. To su bili naši prvi koraci ka jednom prekrasnom prijateljstvu. E da, da ne zaboravim, moram vam reći što je pisalo u pismu. Najbolje da ga pročitam:

Draga Nila,

sve ove godine toliko sam bila tužna,

povrijeđena zbog svih tih ružnih riječi i odbacivanja.

Ali bila sam i sretna jer sam primjećivala da tebi nije svejedno,

da se boriš i ne želiš i ti biti u toj ekipi, u toj većini koja se u glavnom ružno ponaša.

Hvala ti na tome.

To me održalo da ostanem u ovom razredu.

A najviše ti hvala što si se ohrabrila i obranila me i riječima.

Jer riječi su ponekad kao djela. Djela ljubavi i nade.

Ako želiš možemo biti prijateljice.

Znaš, toliko toga ti moram reći.

Sva sreća da smo naučili slova nekad davno pa se možemo i dopisivati...

Ta škola ima i dobrih strana.

Od tada se družimo, slikamo, crtamo, plešemo na naše najdraže pjesme.

Stara poslovice kaže:

'Veseli i dobri ljudi traže prijateljstvo, a hrdavi jatake i ortake.'

Nila Vaniš Lazari

Osnovna škola Ivana Cankara

mentorica: Maja Mačinko